Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 621. Bonifacii Pap. V. Annus 4. Heraclii Imp. Annus 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Visual Library

aſcendit ad Patriarcham, veniam petens inconſiderati conſilij. Ille autem eum lubenter excipiens, neque ei exprobrauit, neque aliquid locutus eſt, quod ei afferret moleſtiam, ſed verbis potius animum conſolantibus & ſpiritualibus admonitionibus confirmatum amandauit.

Ab eo autem tempore tanto fuerunt inter ſe coniuncti vinculo amicitiæ, vt etiam Patriarcha fuerit eius filiorum ſuſceptor. hactenus Leontius de magno illo Dei Eleemoſynario, cui re vera non ſemel è cœleſti theſauro potentiæ diuinæ, cui omnia patent, vnde dare pauperibus poſſet, copioſe Deus eſt elargitus: ne putes à tanto viro ſcriptas fabulas, cui teſtimonium perhibet ſeptima œcumenica Synodus, ex cuius Actis habetur expreſſum etiam Simeonis Sali vitam ipſum ſcripſiſſe, necnon hiſtoriam ſui temporis, incipientem à Mauritio narrare eas, quæ fuerant in Eccleſia perturbationes, qua caremus. Porro qui exſcripſit ex prototypo, Metaphraſtem paraphraſtice aliquid addidiſſe ad acta Leontii, non negamus, vt quæ poſtea addidit haud veritate conſtantia verbis iſtis:

VI. *Hic re vera bonus paſtor, diuinus, inquam, Patriarcha, credens principi paſtorum Chriſto, qui iubet* a: *Si perſecuti fuerint vos in vna ciuitate, fugite in aliam: cum eſſet Alexandria tradenda Perſarum manibus, diuina prouidentia illinc quidem recedit, migrat autem in ſuam patriam Cyprum, ſuum ei corpus largiturus, vt qua eum aluerat: præſciuerat enim iam appropinquare deceſſum.* hæc inquam ab ipſo addita, nulla eſt apud me dubitatio: etenim Perſarum incurſionem factam in Ægyptum diu ante contigiſſe, certum eſt ex iis, quæ ſuperius dicta ſunt: quo tempore ipſe nequaquam ſuam reliquit Eccleſiam, etſi latebras, ne captiuus duceretur, captaſſe potuit. Cæterum huius Alexandria profectionis alia cauſa longeque diuerſa fuit.

a Matt. 10.

DE RECESSV IO. EPISCO. ALEXANDRINI.

Cum enim virtutem tanti viri Nicetas Patricius cognouiſſet, optauit eum ducere ad Imperatorem Conſtantinopolim, quo ab ipſo percepta benedictione, ſecurior ille ad Perſicum bellum proficiſceretur: id quod demonſtrant ipſius verba Leontii, quæ ſequuntur in hunc modum: *Is itaque, cuius ſæpe mentionem fecimus, Patricius Nicetas, accepta occaſione ex eo, quod Perſæ irruperant, obſecrat virum diuinum, vt veniat vſque ad regiam ciuitatem, precibus & benedictione impertiturus Imperatorem.*

VII. *Ille autem cum ſciret, qualis eſſet fides viri clariſſimi, annuit quidem petitioni. Cum ambo autem naue veherentur, & iam eſſent in medio mari, incidunt in grauem tempeſtatem. Cum vero nauis tam vehementer quateretur fluctibus, vt mox eſſet mittenda in profundum, viſum eſt nocte illa, qua fuerat excitata tempeſtas, Patricium in ſomnis videre Patriarcham cum pauperibus aliquando quidem per totam nauem circumcurſantem, aliquando autem cum ipſis manus extendentem, & è cœlis petentem auxilium.*

Cum autem iam in Rhodum inſulam perueniſſent, ipſe ille Patriarcha cum à ſe diſceſſiſſet, re vera vidit & non in ſomnis ſplendidum virum eunucho ſimilem, aureum ſceptrum habentem in manibus, ad eum accedentem dicere, Vocat te Rex Regum. Statim ergo accerſito Patricio, cum dixiſſet qualem habuiſſet viſionem: Tu, inquit, ô vir ſplendidiſſime, ſtuduiſti nos deducere ad eum, qui regnat in terra: qui autem cælum & terram & omnia ſua tenet ditione, prior ad ſe accerſit. Ille vero hoc dicto triſtitia affectus, & dolore repletus non potuit quidem eum retinere; ſed cum venerabilium eius precum fructum iucunde accepiſſet, quam potuit officioſiſſime eum dimiſit in Cyprum.

VIII. *Cum autem in ſuam ciuitatem perueniſſet Amathuntem, iuſſit Scribis, vt ſcriberent teſtamentum, quod ſic habebat: Ioannes humilis quidem ſeruus ſeruorum Dei, propter autem mihi impoſitam Pontificatus dignitatem gratia Chriſti liber, ago tibi gratias, Domine Deus meus, quod me dignum cenſueris, qui tua tibi offerrem, & quod ex mundi bonis, nihil aliud ſit mihi reliquum, niſi tertia pars nummi, quam ipſam iubeo quoque dari pauperibus, qui ſunt mihi fratres in Chriſto. Quando enim Dei permiſſione creatus fui Epiſcopus Alexandriæ, inueni in meo Epiſcopatu circiter octo millia librarum auri: ex oblatione autem piorum collegi denis millibus plures his pecunias; quas cum cognoſcerem eſſe Chriſti, Chriſto etiam dare volui, cui nunc quoque trado animam.*

TESTAMENTVM IO. ELEEMOSYNARII.

Cum hoc teſtamentum ſic feciſſet, ille magnus homo Dei depoſuit ſpiritum in manus Dei viuentis. In eius autem ſepultura fit miraculum, quod nulli cedit ex iis, quæ vnquam facta ſunt mirabilia. Nam cum eſſet deponendus in æde oratoria admirabilium operum effectoris Tychonis, in quadam capſa, in qua erant condita duo corpora Epiſcoporum, videre licebat hæc mortua corpora velut animata tribuere cultum beato corpori: nam à ſe inuicem ſeiuncta ad medium accipiunt. Et hoc quidem quod euenit in eius ſepultura, viſum eſt multorum oculis. pergit Leontius alia narrare miracula, quæ poſt obitum ad eius ſepulchrum facta ſunt; ſed hæc ſatis ad inſtitutum. Porro celebris eſt toto orbe Chriſtiano memoria ſancti Ioannis Eleemoſynarii, cultu ſanctis debito honorata, quæ anniuerſaria die, qua obiit, hactenus repetita in Eccleſia b magno præconio perſeuerat. IX.

b Martyr. Rom. die 23. Ianuar.

Ioanne itaque ad ſuperos (vt vidimus) euocato, hoc ipſo anno, qui decimus ponitur ſedis eius (tot enim tradit Nicephorus vixiſſe in Epiſcopatu) in locum ipſius ſuffectus eſt Georgius. hunc illum eſſe conſobrinum putamus eiuſdem Ioannis, de quo in Actis Leontius elegantem hanc ſcribit hiſtoriam: X.

Magni Ioannis conſobrinus erat, nomine Georgius. Is contumelia affectus ab aliquo caupone ciuitatis, vehementer fuerat morſus, & id ferebat grauiſſime. Id enim faciebat magnum quod erat inter eos diſcrimen, nempe & eum cum magna affinitas, & nimia ſordes & humilitas eius qui fecerat iniuriam. Accedit ergo ſeorſum ad beatum Ioannem adoleſcens, lacrymis & dolore cordis, quo angebatur, deplorans iniuriam. Cum ſic eum vidiſſet ictum ab omni perturbatione Patriarcha, volens eum demulcere & veluti recreare: Et auſus eſt, inquit, omnino os aduerſus te aperire, & omnino contumelia afficere aliquis eum, qui eſt mihi chariſſimus? Benedictus Dominus, rem in ipſo faciam, vt admiretur tota Alexandria.

XI. *Poſtquam autem vidit eum propter id quod dixerat, paulolum remiſiſſe de animi ægritudine: Fili, inquit, mihi iucundiſſime ſi re vera vis meæ paruitatis eſſe & nominari conſobrinus, para te ipſum non ſolum aduerſus contumelias, ſed etiam ſi ſit amplius aliquid dicendum, etiam aduerſus ipſa flagra. Vera enim nobilitas non ex ſanguine & carne, ſed ex virtute animæ accipit formam & characterem.*

Statim ergo accerſito principe cauponum ei denunciauit, ne conſuetum deinceps vectigal acciperet ab eo, qui ſuum conſobrinum affecerat contumelia, aut aliquid ex iis quæ ab eo de more dabantur Eccleſiæ: propter quæ admirati omnes incomparabilem illius patientiam, intellexerunt omnes hoc eſſe ſupplicium, quod erat minatus tota Alexandria. hucuſque Leontius. Porro quod antiquitus in more eſſet poſitum Eccleſiæ Alexandrinæ, vt defunctis illis Epiſcopis, qui præſtantiores fuiſſent, & eam illuſtraſſent Eccleſiam, aliquis ex eorum propinquis ſucceſſor eligeretur (vt vidimus de Cyrillo nepote Theophili in locum eius ſubrogato) inde ducimus argumentum, vt quem ponunt ſucceſſorem Ioannis Georgium, is fuerit eiuſdem, quem diximus, conſobrinus: Sed de his ſatis.

IESV CHRISTI
ANNVS 621.

BONIFACII PAP. V. Annus 4.

HERACLII IMP. Annus 12.

CVm ageret Heraclius in Imperio annum duodecimum, & annus eſſet Domini ſexcenteſimus vigeſimus primus, menſe Aprili, die quarta, indictione nona (ita corrigendum pro decima) *celebrata ſolemnitate Paſchali, mox ſecunda feria veſperi motus eſt contra Perſidē.* hæc ex Theophane. Et paulo poſt: *Dimiſſo filium ſuum cū Sergio Patriarcha in vrbe, diſponendi cauſa negotia vna cū Bonoſo Patricio viro ſagaci & per cuncta prudenti atque perito. Scripſit aūt & ad Gaganum Regem Auarū precesq; cū agendi ſuper Romanorū negotiis tanquā qui ſecum amicitiā fuerit pactus, tutorē filii ſui hunc appellans. Motus a. à regia vrbe, exiuit per loca* I.

qui

qui dicitur Porta, nauigio iter agens. Quomodo vero antequã in hoſtes proficiſceretur, delecta ſubito, exercitu ad præliũ delides milites, narrat, cum & iuramento ſe mulitibus loco parentis obſtrinxit. Sed quomodo id tunc ab eo factum ſit, idem ex Theophane accipe: *Imperator venerandam Chriſti imaginem manibus ſumens, illam videlicet, quam non humana manus coloribus pinxit, ſed Dei virtus, quæ effectum eſt, vt ſine ſemine conciperetur in vtero & naſceretur. id miraculo ante præſtiterat, ea in ipſam ſumpta, iurauit vniuerſo exercitui, ſe vnà cum illis vſque ad mortem ſtrenue certaturum, illiſque omnes loco filiorum habiturum, ita beneuolentia potius, quam potentia ſibi conciliauit exercitum, fortemque reddidit aduerſus Perſas eiuſmodi verbis:*

II. *Videte fratres & filii, quot inimici Dei conculcauerint regionem noſtram, & vrbes exterminauerint, & altaria concremauerint, & menſas incruentorum ſacrificiorum: ſanguinibus homicidiorum repleuerint, & Eccleſias, quæ flagitia non admittunt, flagitioſiſſimis repleuerint voluptatibus.* his adiecit præcepta, quibus omnes commonuit ſectari iuſtitiam ac pietatem & à peccatis penitus abſtinere. Hæc omnia ex Theophane: reliqua petimus ex Cedreni Annalibus, in quibus iſta ſubiiciuntur, quibus alloquutus ſit Sergium Patriarcham: *In manibus Dei, Deiparæ, & tuis relinquo vrbem hanc, & filium meum. Inde magnum templum ingreſſus, atratus calceos, pronus procubuit, & ita precatus eſt: Domine Deus & IESV CHRISTE, ne nos propter peccata noſtra hoſtibus tuis irridendos prabeas, ſed intuere in nos, ac miſerere noſtri, & victoriam de hoſtibus tuis concede, ne glorientur ſcelerati, & tuæ inſultent hereditati. Hunc ita animo demiſſo orantem videns Georgius Piſidenſis, ita elocutus eſt:*

Nigrum, Imperator, nunc indute calceum,
Rubefacies tinctum cruore Perſico.

Inde Heraclius in manus ſumpta Chriſti imagine, quam ſine manuum opera effectam ſupra retulimus, Exercitum maria aduerſus Perſas nauigauit. Sed quid ante hæc hoſtes: ex eodem iſte accipe:

III. *Interea Sais* à Coſrhoe Perſarum Rege, cum magno exercitu contra Romanos miſſus, vniuerſum Orientem vaſtat: cumque ad Chalcedonem vſq; perueniſſet, ibi aliquandiu aſſedit. Idem Heracliũ ſimulata pacificatione ſpe ad colloquium de pactis inuitauit. Et Imperator Sais fallacibus verbis deceptus, mittit cum eo ſeptuaginta de proceribus ſuis legatos ad Coſrhoen: quos Sais vinctos cum contumelia in Perſidem adduxit. Sed Coſrhoes Sais quod Heraclium vidiſſet, neque cepiſſet, cutem detrahi, legatos Romanos in cuſtodiam dari, malique tractari iuſſit.* Aderat tunc cum Sai Perſarum exercitus Duce Anaſtaſius Perſa, qui poſtea martyr fuit, & hoc anno Perſas relinquens ad Chriſtianos transfugit, de quo iſta *a* in rebus geſtis ipſius. *Erat ei quidam frater genere & commilito: ambo autem relati in numerum exercitus Sais, venerunt vſque ad inclytam Chalcedonem. Cum autem diuinus Heraclius eruptione facta in Perſidem contra Sais retraxiſſet, rurſum Perſa exercitum aggreſſus eſt, & in ſuam regionem velociter ſludius eſt reuerſus. Exercitum autem Perſicum relinquit Magiſtus, & refertur in alium multo meliorem & diuiniorem.* Proſequitur auctor, quomodo diuertit Hierapolim, & ibi rudimenta quædam fidei Chriſtianæ ſuſcepit, ac demum Hieroſolymam petens, ibi à Modeſto curante illam Eccleſiam eſt baptizatus. Sed antequam iſta videamus (quod ita temporis ordo poſtulat) bellica proſequamur ex iiſdem Annalibus, in quibus hæc rurſus de rebus geſtis anni iſtius: Alium deinde aduerſus Romanos ducem emittit, nomine Sarbarum; qui maximis cum copiis Aſiam ingreſſus, Romanorum ditionem deprædatus eſt.

IV. Dignum plane conſideratione ſpectaculum, cum altera ex parte vides aſtare Coſrhoen florentiſſimo pollẽtem exercitu victoriis exſaturatum, tot tandemque tanquam ſubiugato tam in Oriente quam in Occidente Carthaginem vſque Imperio Romanorum elatum, exuuiis ſacris onuſtum, quibus & victis non Chriſtianos ſolum, ſed & ipſum Chriſtianorum Deum & Dominum Ieſum Chriſtum ſuperbiſſime iactaret ur, cum tropheo eſſe illo potitus inſigni, quo vniuerſa, quæ ſunt in terris, atque apud inferos, idem Dominus Ieſus Chriſtus ſubiugaſſe, à colentibus eum fidelibus vere diceretur; eundemque ipſum Coſrhoen tumido faſtu Romanorum contẽnentem Imperatorem, quem quantumlibet indignis cõditionibus ipſius amicitiam omni demiſſione poſcentem recipere dedignatur. In aduerſam vero partem conuertens oculos, Heraclium intueris vbique ab Orientalibus & Occidentalibus hoſtibus exagitatum, prouinciis ſpoliatum, exercitibus omnibus ſæpe priuatum à ſuis plerumque Præfectis in tyrannos mutatis eluſum, ipſumque tandem pro foribus vrbis pro libertate pugnare coactum, eundemq; omni humana fiducia deſtitutum, à ſuperis auxilium implorare, diuinoque tantum auxilio fretum mouere acies, quas non ipſe, ſed Chriſtus ducat, vniuerſo exercitui conſpicuus in imagine, atque ante altare procumbentem, deiectum humi pro ſuarum virium diffidentia, in ſignumque doloris atratum, atque animo cõſternatum. HERACLII VIRIVM IMBECILLITAS.

V. Quidni deſponderet animum, conſiderans robur Perſarum inuictum ac penitus inſuperabile, quos, dũ ipſum Romanum Imperium florentiſſimum eſſet, tot belliceſſimi Imperatores ſuperare minime potuiſſent, imo ab iiſdem victi plerique ipſorum indigniſſima pati coacti eſſent. Si tanta tunc pollerent iidem barbari fortitudine, cũ antiquis terminis retinerentur occluſi à limitaneis Romanorum legionibus coarctati: quanta iure putaret modo eos præſtare potentia, eſſeque viribus ſuperiores, cum in Africam vſque Imperium propagaſſent? Quæ enim mens humana, hæc meditata, non langueſceret, & non deficeret penitus humanis viribus deſtituta cæcutiens prudentia carnis? ROBVR PERSARVM

VI. Sed tunc viribus auctus reſurgit, cum didicit omnem ſuam in Deo collocare fiduciam, exemplo magni ducis manu fortis, belligerique Regis & Prophetæ dicentis *b*: *Ad meipſum conturbata eſt anima mea, propterea memor ero tui.* qui & quantum ex hoc ſibi ſpondeat, alibi ſecure fatetur, vbi ait *c*: *In Deo faciemus virtutem, & ipſe ad nihilum deducet tribulantes nos.* ipſe ſcilicet Dominus Deus exercituum, Dominus fortis & potens, Dominus potens in prælio *d*. Vireſcere ſentit magis langueſcentem animum dum eum irriguo diuinarum promiſſionum infundi: dũ recolit dictum à Domino *e*: *Confidite, ego vici mundum, &, Data f eſt mihi omnis poteſtas in cælo & in terra.* dumque Apoſtolico claſſico illa audit pronuntiata *g*: *Sancti per fidem vicerunt regna, fortes facti ſunt in bello, & caſtra verterunt exterorum.* dumque ſic magna fiducia dictum à Ionatha *h*, & repetitum ab Aſa Rege Iuda *i*: *Non eſt Domino difficile ſaluare, vel in multis, vel in paucis.* cum ille vno tantum milite armigero ſuo ſtipatus ingentes copias vicerit Philiſtinorum, iſte vero longe impari numero fugarit proſtraueritque decies centena millia hoſtium falcatis curribus ſepta, ſed & cum in mentem reuocat etiam abſque militibus pugnaſſe aliquando pro populo Dei aduerſus hoſtes *k* cœleſtes acies, eoſdemque penitus deleuiſſe. HERACL. OMNEM SPEM COLLOCAT IN DEO.

b Pſal. 41.
c Pſal. 59.
d Pſal. 23.
e Ioan. 16.
f Matth. 28.
g Heb. 11.
h 1. Reg. 14.
i 2. Par. 14.
k 4. Reg. 19.

VII. Talia vero tantaque de Deo ſperare poſſe pietas ſuadebat, atque iuſtitia promittebat. Militabat enim in caſtris ipſa religio, comitabatur vero iuſtitia, ſanctificat illa bellum, iſta coronat. Quænam vnquam religioſior hac bellandi cauſa præceſſit, qua ſacroſanctum atque viuificum Crucis lignum Hieroſolymis ablatum & tranſlatum in Perſidem repetitur, atque tot damna & ignominiæ illatæ vbique ſanctis Eccleſiis vindicantur, & quæ adhuc remanſerant integræ defenduntur, & in omnibus pro religione ipſa ſeruanda certatur. Quod vnquam iſto prælio iuſtius, quo cum iuſta quærantur, ingratiſſimi omnium Principis, qui Romanorum armis amiſſum receperat regnum, iniuſtitia propulſatur, adeo læſo ab ipſo iure naturæ, & iure gentium violato, atque diuino penitus proculcato. IVSTITIA ET RELIGIO HERACLII EXERCITVM COMITANTVR.

VIII. Quod igitur religioſum iuſtumque ſuſcepit bellum Heraclius, æque religioſe ac iuſte aggreditur atque proſequitur: cum primum (vt vidimus) ex legis diuinæ præſcripto *l*, hoſti pacem obtulit, quam ille penitus reiecit. His acceſſerunt efficaces ad Deum preces, cuiuſque in-

l Deut. 20.

IAGOTIVM BELLVM. a Cedrenum in Annal. an. 12. Heraclij imp. ante eum Theophanes, Zonaras, & alij.

ſtit. Quæ vero quantaque hæc ſecuta ſint bona, anni ſinguli, qui ſequuntur, ſignificabunt: haud enim tot ampliſſima dona valuerunt anni vnius periodo circumſcribi. Sed quæ ſubijciant ſuperius dictis a Annales, audi ſummatim iſta reddentes, quæ ſui magnitudine volumen expoſcerent:

IX. *Vt Armeniæ fines intrauit, occurrere ſibi intellexit turmam equitum Perſarum, quibus animus erat ſubito ipſum adorari. Sed Romani, qui in primo erant agmine, cum in hos incidiſſent, multis caſis, ducem eorum vinctum ad Heraclium adduxerunt. Ingruente hyeme, in Ponticam regionem deflexit Heraclius: cumque eum ibi hyematurum Perſæ opinarentur, clam ipſis reuerſus in Perſidem irruit. Hoc auditum barbarorum animos deiecit. Et eorum ductor* Sarbaris nomine *cum Romanorum auertendorum cauſa in Ciliciam duxiſſet, rebus ſuis metuens, neceſſe habuit Romanos à tergo ſubſequi. Cumque ſtatuiſſet nocte quadam obſcura ſortim hoſtes lædere, accidit forte, vt Luna ea nocte emergeret. Itaque Romanos aggredi non auſus, montes occupat, atque inde digreſſus leuia committit prælia, in quibus omnibus Romana res fuit ſuperior. Animos exercitus auxit Imperatoris alacritas, qui audacter in primam aciem proſiliebat, ac pro ſuis propugnabat. Iuſta deinde conſerta pugna, victores Romani Perſicum exercitum deleuerunt: tantum pauci quidam fuga elapſi, omnibus hoſtium impedimentis potiti ſunt. Ob hæc Romani Deo & Imperatori gratias egerunt. Cæterum Heraclius exercitu cum ducem Armeniam ad hiberna dimiſſo Byzantium redit.*

VICTORIA DE PERSIS.

hæcuſque in Græcorum Annalibus de rebus geſtis hoc anno in Perſas: quibus hæc adduntur ad alia ex Theophane in Miſcella: *Porro Romani exercitus in cœlum manibus, Deo gratias referebant, & pro Imperatore, qui ſe talem probauerat, indeficienter orabant. Qui enim antea nec Perſicum audebant puluerem videre, nunc immota inuicta eorum tabernacula ſpoliant. Quis enim ſperaſſet Perſarum inexpugnabile genus terga daturum Romanis:* hæc ibi & alia, quæ narrata ſunt totidem ferme verbis habentur expreſſa. Sic igitur tot tantaque Crux Chriſti dona largitur, vincens Perſas, cum captiua detineretur à Perſis.

X. Sed iam quem transfugam ad Romanos reliquimus Perſam voluntate Chriſtianum, conueniamus, eiuſque Hieroſolymam proficiſcentis & ſanctum baptiſmum ſuſcipientis veſtigia conſectemur. Acta enim ipſius ab auctore eius temporis ſcripta eſſe noſcuntur, cognitaque in Nicæno poſteriori Concilio, quæ iſta habet b:

b Apud Sur. die 22. Ian. DE ANASTASIO PERSA.

Primum quidem poſt fugam ad Romanos, *cum veniſſet Hierapolim diuertit ad quendam Perſam Chriſtianum arte argenti conflatorem: & cum artem conflandi argenti exercuiſſet, manus quidem habebat intentas operi: animus autem ſemper & cogitatio in Dei amore verſabatur, & alebatur, cumque ſibi adhuc magis accendebat, & ab ipſo rurſus inflammabatur vehementius. Quamobrem cum rogabat ille beatus, vt diuinum baptiſmum conſequeretur, & omnino à prioribus ſordibus expurgaretur, & ab illa labe præſtigiarum, vt non ſolum voluntate & electione, ſed anima quoq; & corpore eſſet purgatus, & fieret Chriſti partis, quam deſiderabat, illius ſignatus ſignaculo.*

Cum ille autem ex Perſis timeret periculum, & ideo morando, rem differret in futurum, interim quidem ad diuina templa aditione magnum ſuum ſolabatur deſiderium, & cum argenti conflatore ad ipſa adeunte ipſe quoque ſimul adibat, & cum orante ſimul orabat. Et cum ſanctorum miracula & certamina videret deſcripta in parietibus de iis admodum diligenter rogabat. Cum vero audiuiſſet, qualis eis vita, mores, & virtus, & qualia propter Chriſtum certamina, & qualem apud ipſum rurſus fiduciam eis liceret conſequi: non poterat amplius continere, id quod eius parturiebat animus, ſed ſtatuit proficiſci Hieroſolymam, & baptiſmum illic conſequi.

XI. ANASTASIVS PERSA HIEROSOLYMIS BAPTIZATVR.

Cum ergo in ſanctam perueniſſet ciuitatem, & acceſſiſſet in domum cuiuſdam, qui ipſe quoque argenti conflandi exercitabat artem, ei aperit cauſam ſui aduentus, nempe quod vellet traduci ad pietatem & verum Dei cultum, & ad Chriſtum adduci per baptiſmū. Ille autem eum adducit ad Eliam ſanctæ Reſurrectionis ſanctiſſimū presbyterum, qui cum ſummis (vt dicitur) manibus iuuenem accepiſſet, deinde refert ad Modeſtum, qui ſedi præerat Apoſtolicæ, & ſic diuinum baptiſmum aſſequitur, & venerandæ Crucis vere pulcher fructus oſtenditur, & Anaſtaſius, ex Magundat, *tranſmutato nomine appellatur, ſumpta denominatione à reuocatione & ad meliora mutatione à priori infidelitate & præſtigiis: vna autem cum eo baptizatur quoque quidam alius, qui erat eiuſdem etiam patriæ & regionis, cuius Anaſtaſius, qui fuit eius quoque ſocius in perferendo pro Chriſto martyrio, & eaſdem eſt Edeſſæ coronas conſecutus.*

XII. *Cum autem manſiſſet Anaſtaſius octoginta dies apud presbyterum, quibus non licet egredi, eos, qui modo fuere illuminati: rogatus eum diuinus Elias, quidnam de ſe deinceps velit. Ille autem rogauit, vt habitum conſequeretur monaſticum. Cum vero ad hoc quoque annuiſſet presbyter (iam enim veluti ex quadam pellucida veſte & ex decoro habitu & ſtatu oſtendebatur nobilitas animæ, & quali virtute futurus eſſet Anaſtaſius, & ideo ipſe facile ceſſit eius precibus) venit cum eo poſt diuini myſterii celebrationem ad monaſterium ſancti Anaſtaſii, vt eius quoque fieret manſionis particeps, cuius futurus erat virtutis ſocius, ſicut etiam nominis. At monaſterium quidem ad quartum lapidem erat remotum à ſancta ciuitate, cui autem præerat Iuſtinus vir & alioqui clarus & boni ſpiritus, vario donis ornatus. Quem cum ſimul cum multis quoque aliis rogaſſet presbyter, in monaſterium admiſſus eſt Anaſtaſius anno decimo* Imperij Heraclij illius egregij & fidelis.* hæc auctor: cuius tamen numerus errore corruptus, dum id accidiſſe dicit anno decimo Imperii Heraclii, cum liquido conſtet Sarbaris ducis Perſarum, ſub quo Anaſtaſius militabat, aduentum Chalcedonem contigiſſe anno duodecimo Heraclii Imperatoris.

XIII. Conueniunt his, quæ dicta ſunt de monaſterio Anaſtaſii, quæ habet Antiochus huius & ipſe temporis ſcriptor in epiſtola ad Euſtachium, dum eiuſdem monaſterii meminit, atque: *Conſequenti ad monaſterium ciuitati propinquum, quod quidem ab Hieroſolymis diſtat ſtadiis ſex viginti, cui nomen Abbatis Anaſtaſii.* deque Iuſtino Præfecto eiuſdem monaſterii iſta habet: *Iuſtinus hic, Dei cum ſit ſapientiſſimus cultor, in illo ſuo monaſterio, gratia præduce Chriſti, mirificam admodum confluentium eo loci adſciuit congregationem, ſit inter & obſeruatio canonis ac cæterarum conſtitutionum Lauritici eis cumbit, vt ab his neutrobi euariet, ſui ſemper ſimilis; adeo vt miſſa quis vſpiam inueniat inter vita communis profeſſores, qui ſicut eis ſeruet mordicus ſpiritualem viuendi ſanctionem. Floret in grege tidiana virtutum acceſſione ſuccreſcit, ſitque magnus tempore progreſſu, vt ille olim eximius Iſaac: ita vt & nos quoties eum nomine in hunc vitam preſſius intendimus, ac veluti ad ſcopum illa collineamus, incredibili perfundamur gaudio. In eum circumquaque tanti patris celebritas inſtar pellucidi luminaris micat, ſplendoremque ſuum eiaculatur. Semen eſt hic ſanctis patris noſtri Sabæ.* hæc de Iuſtino Abbate Antiochus ad Euſtachium, à nobis hic relata, tum ad pulchram conſenſionem vtriuſque hiſtoriæ demonſtrandam, tum etiam ad declarandum, ſub quam ſancto viro fuerit Anaſtaſius ſpiritualibus inſtitutis educatus. Porro conueniemus eundem Anaſtaſium iterum, cum martyrii candidatum eum agon excipiet.

IESV CHRISTI ANNVS 622.

BONIFACII PAP. V. Annus 5. HERACLII IMP. Annus 13.

CHRISTI Redemptoris annus adeſt ſexcenteſimus vigeſimus ſecundus, Indictionis decimæ: quo ſancta crux capta à Perſis & in Perſide collocata, ſuperſtes tentia, imo eius, qui in ipſa paſſus eſt virtute corroboratos erectoſque Romanos ad nouas victorias prouehit & exaltat, contra vero erectos ſuperbia Perſas, elatoſque continuatis plurium annorum victoriis deprimit vſque ad ipſius Coſrhois miſerandum interitum. Iſta inquam omnia non humana virtute ſunt facta (nam ferme ſemper Perſis vis Romana ſuccubuit) ſed Chriſti potentia, cuius veneranda imago præcedebat Romanos exercitus, quod etiam ipſi profeſſi ſunt Perſæ, cum accidit [illegible]